

Реокупация на Тракия.

Демобилизацията на Армията през 1913 година. завари кадъра на 11 пех. Сливенски полкъ въ гр. Ямболъ.

Минаха се две седмици въ едно мъчително за България затишие. Единъ зловещъ призракъ се бѣше надвесилъ надъ нашата земя и заплашваше съществуването ни. Съседитѣ ни бѣха безпощадни и бѣха се приготвили да ни глътнатъ. Ний нѣмахме вече приятели. И останали на произвола на нашата съдба, трѣбваше да се справимъ съ онова, което успѣхме да спасимъ въ голѣмата победа,

Отъ всичко спечелено съ толкова кръвъ и страдания, намъ останаха, съгласно договора за миръ, Гюмюрджинския, Неврокопския и Петричкия Окръжи.

11 пех. полкъ на 17 септемврий 1913 година получи заповѣдъ да замине за гр. Хасково и отъ тамъ да извърши реокупацията — повторното заемане на Гюмюрджинския окръгъ.

Благодарение на много обстоятелства, мѣстното население се бѣше разбунтувало и горитѣ бѣха пълни съ въоръжени чети, които имаха за целъ да се съпротивляватъ на българскитѣ реокупационни войски. Това стана причина, полка да се разкъса на малки бойни части, които вече действаха, както при бойната обстановка.

Тази охранителна жандармерийска служба полка изпълнява до 12 май 1914 година, на която дата потегли за Сливенъ.

Новъ подемъ

Двата призива 38 и 39 започнаха своятъ мирновремененъ казарменъ животъ.

Войната бѣше оставила своя тежъкъ печатъ по челата на всички офицери, подофицери и войници. Нѣмаше вече дума за страхливци, за несъзнателни и неизпълнителни. Новата насока бѣше; да се развиятъ душевнитѣ способности на войника — да бжде той по-сръченъ, по-наблюдателенъ и по-уменъ. Всички бѣхме доказали по сто пѣти своята преданостъ и безпримѣрния си героизъмъ, сега трѣбваше да попълнимъ онази празнота, която забелезахме презъ войната. Защото, времената не чакатъ никого. Още презъ юли 1914 година западноевропейския небосводъ се помрачи и най-голѣмитѣ армии се понесоха, подобно на черни облаци за да блъвнатъ огънь и жупелъ.

Голѣмиятъ пожаръ се бѣше запалилъ вече. Една по една държавитѣ биваха завличани въ кървавата вихрушка.

Трѣбваше да се готвимъ колкото може по-трескаво, защото ний сме на голѣмиятъ свѣтовенъ кръстопѣтъ, презъ който сѣ минавали и минаватъ голѣмитѣ кервани. Съдбата ни е предопредѣлила да стискаме здраво въ ръцетѣ си оръжието и винаги да сме будни, ако искаме да продължаваме самостоятелното си съществуване.